

0418 – 18. april

Du skal ikke drive hor. 2Mos 20: 14.

Også dette budet har Kristus forklart for oss (Mat 5), og det er en stor nåde. For ham må vi da lytte til, hvis vi vil bli frelst og salige.

Jødene hadde forholdt seg til det sjette budet på samme måte som med det femte; De så bare på de grove, utvortes gjerningene, som her var ekteskapsbrudd. For det sjette budet lyder egentlig slik: «Du skal ikke bryte ekteskapet».

Og så brydde de seg overhode ikke om at hjertet var fullt av syndige lyster og begjær, bare de kunne unngå at dette brøt ut i åpenbare handlinger. Men da kom vår Herre Kristus med denne dype avsløringen: «Jeg sier dere: Den som ser på en kvinne for å begjære henne, har allerede drevet hor med henne i sitt hjerte».

Dette er den dype utleggelsen av det sjette bud. Og i det lyset skal vi se på dette budet. Først skal vi se på det forhold at selv om budet egentlig lyder slik: Du skal ikke bryte ekteskapet, så har dette budet altså så dyp åndelig betydning at det ansees brutt med bare ett urent begjær. Og det gjelder også alle urene lyster og ytringer som rører seg hos oss, så vel innenfor som utenfor ekteskapet (som mange skriftsteder viser).

Det forholdet gir oss nemlig en dyp lærdom gjennom dette budet. For med dette føres vi nemlig tilbake til den egentlige bakgrunnen for dette budet; Den tanke og plan Gud fra skapelsen av hadde med menneskene. Han skapte dem til mann og kvinne. Og straks, ja, til og med før kvinnen ble skapt, opprettet han ekteskapets hellige ordning.

Menneskets skapelse, og hvordan denne slekten skulle føres videre, var altså to sammenfallende tanker hos Gud. Derfor finner vi innstiftelsen av ekteskapet, bakgrunnen for dette budet, i Bibelens første kapittel, i skapelseshistorien: «Til mann og kvinne skapte han dem. Så velsignet Gud dem, og Gud sa til dem: «Vær fruktbare, fyll opp jorden og legg den under dere!»» Og derfor finner vi også tilføyelsen i det andre kapitlet: «Derfor skal en mann forlate sin far og mor og være knyttet til sin hustru, og de skal være ett kjød.»

I lys av dette, at ekteskapet er en så hellig ordning som Gud har innstiftet i selve skapelsen, forstår vi godt hvilken betydning det sjette budet har. Og hvor fryktelig angrep det er på Guds hellige ordning, når ekteskapet på noen som helst måte brytes.

Den som bryter ekteskapet forgriper seg altså på, og rokker ved, det helligste og viktigste forhold på jorden. Han river i stykker de helligste båndene som Gud selv har knyttet sammen. Han skitner til, ja, skjender de reneste, mest ømme og dyrebare forhold menneskene imellom. Som en niding tar han seg til rette og bryter Guds rett og ordning. Dermed forvandler han lykke til ulykke, vender velsignelse til forbannelse. Fordi menneskehetens velsignelse ofte både for tid og evighet hviler på ekteskapet.

Men taler vi her bare om den som i vanlig oppfatning bryter sitt eget eller andres ekteskap? Taler det sjette bud bare til dem som allerede lever i et ekteskap? Nei, etter Guds ord omfatter dette alle mennesker, uten unntak. For når Gud skapte menneskene til mann og kvinne, og innstiftet

ekteskapet, trakk han samtidig også en hellig grenselinje mellom begge kjønn. Og denne grenselinjen er en Guds ordning, og derfor like så hellig og urokkelig som selve ekteskapet er.

Hvem som helst som bryter denne grenselinjen Gud har trukket, enten det skjer i tanker, ord eller gjerning, han bryter det sjettede bud. Og i den mening sier den hellige Gud også til alle ugifte menn og kvinner, til alle unge menn og piker: «Du skal ikke bryte ekteskapet».

At dette budet virkelig har så vidtrekkende betydning, kan hvem som helst se av Kristi utleggelse av dette budet. Han sier at den som bare ser på en kvinne med et urent begjær, har allerede drevet hor med henne i sitt hjerte.

Du tror kanskje du står ren overfor dette budet fordi du har latt være å slippe begjæret ditt til i handling. Av frykt for Guds dom, eller kanskje bare av skrekk for skam og vanære, eller andre medmenneskelige forhold. Men Kristus sier altså her at du likevel i Guds øyne allerede har brutt ekteskapet. Han sier at du da allerede har drevet hor.

La oss ta et eksempel. Hvis noen hadde den holdningen mot deg at han ønsket han kunne drepe deg, men lar være å gjøre det bare på grunn av de forferdelige følgene for ham. Ville du da anse ham for å være bedre enn en morder, som virkelig utførte den blodige gjerningen? Nei, du ville med god grunn si: Forskjellen er bare at denne min uvenn er redd for sitt eget hode, mens den morderen som fullbyrdet gjerningen ville være mer dristig og uvøren. Men i sitt hjerte er de fullstendig like.

Det samme her: Den som åpent og forferdelig har brutt ekteskapet, har ikke vært så redd som du for skam og andres straff. Dette er hele forskjellen mellom deg og ham, når du bare av frykt for konsekvensene har latt være å slippe begjæret til i handling.

Derfor har du, ikke bare innfor Gud, men i virkeligheten også i ditt eget hjerte, drevet hor. Når den samme lyst har vært i hjertet ditt. Slik har Herren Kristus selv talt om dette budet.